

Графічний світ Леоніда Форсюка

Його маленькі ручки уперше потягнулися до кольорових олівців, а потім і фарб ще у дитячі роки. Допитливий Льоник не раз із зацікавленням спостерігаючи, як батько Іван Олексійович готувався до уроків і, зокрема, з малювання чи перевіряв учнівські зошити і усілякі замальовки, виставляв оцінки, а потім заносив їх у класні журнали. Хлопчика таке, бувало, і на окремих клаптиках чи аркушах перемальовував ілюстрації – з книг і газет, зображав листочки дерев, квіти, домашніх тварин, те, що бачив навкруги себе у хаті, на подвір'ї, на городі та полях, на присільських луках. Батьки не заперечували, а лише заохочували його захоплення.

Рідне гніздо.

А тоді у нелегкі післявоєнні роки сім'я жила у Ясениничих неподалік Рівного, де батько вчителював у початковій школі. Ось з тих пір у серці сина зародилася і зміцнювалася любов до малювання. Навчаючись у сусідній Дядьковицькій середній школі, де закінчив сім класів, постійно оформляв свою класну і загальношкільну так звані стіннівки, окремим малюнком публікував на сторінках районної газети. Потім учився в профтехучилищі, з групою однокурсників поїхав освоювати цілинні і перелогові землі у Казахстані. Повернувшись, жив у дядька Михайла в Квасиліві, де закінчив вечірню середню школу. Успішно пройшов конкурсний відбір і став

студентом заочного відділення Українського поліграфічного інституту ім. Івана Федорова у Львові, одержавши у 1968 році диплом за спеціальністю художника-оформлювача і графіка.

Після цього тривалий час працював старшим інженером промислової естетики на Рівненському заводі високочастотної апаратури, викладав у художній школі, був головним художником обласного художньо-оформлювального комбінату, маючи вищу творчу кваліфікацію, а потім – у міському палаці культури «Текстильник».

Тільки короткий перелік зробленого Леонідом Івановичем Форсюком зайняв би чималенько місця. Зокрема, оформляв звітні обласні виставки у Москві та Києві, за що відзначався дипломами,

проектував художній комплекс міського гідропарку, тематичні рельєфи обласного телерадіокомітету, зимового саду профтехучилища № 1, музеїв у Млинові, Костополі, Корці, письменника Уласа Самчука в Дермані Здолбунівського району, розпис дитячого відділення Зарічненської райлікарні, декоративного фризу в центральній аптеці Рівного... А ще до цього потрібно додати декорації, афіші, рекламні щити різних культурно-масових заходів.

Багато часу і художнього вміння графік віддає ілюстраціям і оформленню різних книжкових видань. Ось лише деякі з них: історико-краєзнавчі нариси Георгія Сербіна «Ровенщина» (1970), Лаврентія Кравцова «Свідки народної величі» (1972), де,

зокрема, проілюстрував нарис «Літописна Пересопниця», Петра Савчука і Леонтія Дещинського «Дубно» (1973), що вийшли у львівському видавництві «Камінь» – мій племіню любові» (2004), «Скальпель і життя» (2006), «П'ята пора року» (2008) та інші, що побачили світ у Рівному.

У його домашньому архіві зберігаються сотні графічних малюнків про природу рідного Полісся («У лісовій гущі», «На озері», «Рідне гніздо», «Червона калина»), про пори року і дня («Зимова симфонія», «Літо», «Надвечір'я», «Ніч»), про природні явища («Вітер», «Іній»)... А ще портретних, плакатних, книжкових і газетних. І всі вони відрізняються своїм оригінальним баченням,

На озері.

Червона калина.

підкресленою чіткістю виконання, якимось своїм філософським осмисленням. Переглядаючи їх, очей не можна відірвати. Такий дуже звабливий художній світ автора.

Незабаром Л.І.Форсюк від-

значатиме уже поважний свій день народження. Нехай щасливиться і твориться іще довго у подальших життєвих буднях.

Іван ПАЩУК,
голова обласної
організації Національної
спілки краєзнавців України